

[Elisabeth Arnold]

tage kvalitetsdiskussionen op, for hvad er det for nogle færdige kandidater, vi skal sende ud af systemet? Er de fagligt velfunderede, er de spændende, fantasifulde, fleksible, vidende, systematiske, er de kritiske over for eget arbejde osv., hvordan er de skikket til den gerning, de skal virke i? Kvalitet er både viden og metode.

Vi foreslår, at man styrker grunduddannelserne, altså også de universitære grunduddannelser, og så lægger meget vægt på, at vi får en god efteruddannelsesmulighed med specialiseringsmuligheder, som kan finansieres delvis af de akademikere, der kommer ud i arbejde, og delvis af de arbejdspladser, de bliver beskæftiget ved.

Om nogle af redegørelsens temaer vil jeg gøre nogle bemærkninger. Vedrørende institutionernes forvaltning og ledelse er det godt med forsøg med friere styreformer. Vi er spændt på, hvordan det kommer til at virke med de forslag til friuniversiteter og til dispensationer fra styrelsesloven, som skal behandles senere i dag, men vi mener, at en del af kritikken mod styrelsesloven måske er skudt en lille smule ved siden af. Der er selvfølgelig personer og institutioner, som har problemer med styrelsesloven, men der er også en del institutioner, som ikke har problemer med den. Jeg vil lige minde om, hvad det er for et system, styrelsesloven afløste. Det var nemlig et overmåde enevældigt professorvælde, som vi ikke tror der er nogen der ønsker at vende tilbage til.

Jeg lyttede med stor interesse til hr. Glistrups beskrivelse af hans erindring fra sin universitetstid, og det minder meget lidt om det, jeg kan huske fra min universitetstid. Studenterne sad med måbende øjne ved professorens fod og inddrak den visdom, der flød fra hans læber; det var faktisk sådan, at hvis man havde en dårlig underviser, en dårlig professor, havde man som studerende overhovedet ingen mulighed for at klage til nogen instanser, man havde ingen mulighed for at få en bedre undervisning end den, som den professor fandt for godt at gennemføre, og det var meget, meget utilfredsstillende.

Derfor skal forsøgene med friuniversiteter naturligvis sættes i gang, og det skal også sikres, at det bliver nogle spændende og nyskabende ting, der bliver sat i gang, som ikke hindrer, at vi fortsat har et demokrati i de institutioner, der gennemfører uddannelserne.

Bemærkningerne om, at indtægtsdækkende virksomhed og andre utraditionelle, men absolut ønskelige nyskabelser har været vanskelige at indpasse i styrelsesloven, synes jeg måske nok i høj grad modsiger de mange spændende forsøg, der faktisk er gennemført, for de har dog alle sammen været mulige at indpasse i styrelsesloven, så jeg vil da gerne her efterlyse nogle eksempler på, at sådanne initiativer rent faktisk har været blokeret på grund af styrelsesloven.

Hvad angår uddannelsernes struktur og frafaldet, kan vi tilslutte os, at man ønsker at mindske det store frafald – det er naturligvis helt uacceptabelt – og jeg tror, at den foreslåede modulopdelte struktur med flere afstigningsmuligheder undervejs vil hjælpe på dette. Jeg synes, det er spændende at se, at beskæftigelsesmulighederne for bachelorgaderne er til stede. Jeg er overbevist om, at for visse fag vil der være gode beskæftigelsesmuligheder for bachelorkandidaterne, der kommer ud, og det tror jeg også der vil være inden for nogle fag, hvor vi ikke har set det før.

Det skal selvfølgelig ikke afholde os fra at analysere, hvorfor de studerende falder fra. Det er jo ikke så enkelt som bare at tro, at hvis de studerende bliver holdt i ørerne, hvis bare man er efter dem med indberetninger til SU, skal de nok blive effektive. Nej, problemet ligger i høj grad inden for systemet selv, nemlig i adgangsbegrænsningen og i dens slagskygge ned igennem gymnasiet. På grund af karaktærræset har gymnasiasten meget travlt med at få skrabet point sammen, og en egentlig vurdering af, hvilket studium man skal vælge, bliver sat i anden række. Har man høje karakterer, kan man vælge stort set alt, og studievejledningen i gymnasierne bliver ikke taget så alvorligt, som den burde.

En anden følge af adgangsbegrænsningssystemet er, at mange fag har store mængder af studerende, der er kommet ind på deres anden eller tredje prioritet, og det er klart, at i det omfang, de studerende har haft overordentlig meget lyst til deres første prioritetsfag, bliver anden og tredje prioritetsfag en skuffelse, og så skal der meget god undervisning og meget lav student-lærer-ratio til for at skabe det nødvendige engagement. Så frafaldet er ikke bare et spørgsmål om disciplin, det er også i høj grad et spørgsmål om udvælgelse af de rette studerende.